

LATVIJAS REPUBLIKAS TIESLIETU MINISTRIJA

Brīvības bulvārī 36, Rīgā, LV-1536. Tālrunis: 67036801, 67036716, 67036721
Fakss: 67210823, 67285575; e-pasts: tm.kanceleja@tm.gov.lv

Rīgā

Nr. _____

Latvijas Republikas Satversmes tiesai

Par viedokļa sniegšanu Latvijas Republikas Satversmes tiesas ierosinātajā lietā Nr. 2010-55-0106 „Par Operatīvās darbības likuma 7. panta piektās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 96. pantam un Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 13. pantam un Operatīvās darbības likuma 35. panta pirmās daļas pirmā teikuma atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 92. pantam”

Tieslietu ministrijā ir saņemts Latvijas Republikas Satversmes tiesas tiesneša Kaspara Baloža 2010. gada 15. novembra Lēmums par pieaicināto personu lietā Nr. 2010-55-0106 „Par Operatīvās darbības likuma 7. panta piektās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 96. pantam un Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 13. pantam un Operatīvās darbības likuma 35. panta pirmās daļas pirmā teikuma atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 92. pantam”. Atbildot uz lēmumā uzdotajiem jautājumiem, Tieslietu ministrija sniedz šādu viedokli.

Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 96. pants noteic, ka ikvienam ir tiesības uz privātās dzīves, mājokļa un korespondences neaizskaramību.

Saskaņā ar Operatīvās darbības likuma 7. panta piekto daļu gadījumos, kad jārīkojas nekavējoties, lai novērstu terorismu, slepkavību, bandītismu, masu nekārtības, citu smagu vai sevišķi smagu noziegumu, kā arī tad, kad reāli ir apdraudēta personas dzīvība, veselība vai īpašums, operatīvās darbības pasākumus var veikt bez tiesneša akcepta. Par to 24 stundu laikā jāpaziņo prokuroram un 72 stundu laikā jāsaņem tiesneša akcepts. Pretējā gadījumā operatīvās darbības pasākumu veikšana ir jāpārtrauc.

Satversmes 96. panta saturs noskaidrojams kopsakarā ar Satversmes 89. pantu, kas noteic, ka "valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības saskaņā ar šo Satversmi, likumiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem". Interpretējot Satversmi un Latvijas starptautiskās saistības, jāmeklē tāds

risinājums, kas nodrošinātu to harmoniju. Līdz ar to starptautiskās tiesības un to piemērošanas prakse var kalpot par līdzekli Satversmē noteikto tiesību normu un principu satura noskaidrošanai (Satversmes tiesas 2009. gada 7. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2008-35-01 13. punkts).

Tiesības uz privātās dzīves un korespondences neaizskaramību ir noteiktas arī Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 8. pantā. Eiropas Cilvēktiesību tiesa, analizējot Konvencijas 8. pantu, vairākos savos spriedumos ir atzinusi, ka telefona sarunas ir uzskatāmas par „privātās dzīves” Konvencijas 8. panta izpratnē sastāvdaļu (*sk.piemēram, Klass and Other judgment of 6. September 1978, Case of Malone v. the United Kingdom of 2. augusts 1984, Kennedy v. the United Kingdom judgement of 18 May 2010*), tādējādi telefona sarunu noklausīšanās ir uzskatāma par publiskās varas iejaukšanos personas privātajā dzīvē (*Case of Malone v the United Kingdom, §64*). Secināms, ka telefona sarunu noklausīšanās ierobežo Satversmes 96. pantā noteiktās pamattiesības.

Saskaņā ar Satversmes 116. pantu atsevišķi tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību ierobežojumi var tikt atzīti par attaisnojamiem. Arī Konvencijas 8. panta otrā daļa noteic, ka valsts institūcijas nevienam nedrīkst ierobežot šīs tiesības, izņemot gadījumus, kad ierobežojumi paredzēti likumā un ir nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizstāvētu valsts un sabiedriskās drošības intereses. Līdz ar to Satversmes 96. pantā noteiktās pamattiesības var ierobežot, ja ierobežojums ir noteikts ar pienācīgā kārtā pieņemtu likumu, tam ir legītīms mērķis un tas ir samērīgs.

Tieslietu ministrija par nepamatotu uzskata iesniedzēja argumentu, ka Operatīvās darbības likuma 7. panta piektā daļa ir uzskatāma par neatbilstošu Satversmes 96. pantam, jo par veikto telefonsarunu noklausīšanos tam nebija paziņots un iesniedzējs tai netika devis atļauju, līdz ar ko iesniedzēja pamattiesības šādas iejaukšanās rezultātā esot tikušas būtiski ierobežotas. Kā lietā *Malone v the United Kingdom* atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, attiecībā uz operatīvo darbību un telefona sarunu noklausīšanos tiesību normas „paredzamības” kritērijam nav piešķiramas tikpat striktas prasības kā citos pamattiesību ierobežošanas gadījumos. Proti, attiecībā uz operatīvajām darbībām „paredzamības” kritērijs nevar tikt vērtēts kā tāds, kas piešķir personai tiesības precīzi paredzēt, kādos gadījumos viņas telefonsarunas var tikt noklausītas, attiecīgi pielāgojot savas darbības, jo pretējā gadījumā operatīvo darbību primārais mērķis nevar tikt sasniegts. Ievērojot minēto, Tieslietu ministrija secina, ka ierobežojums ir noteikts ar pienācīgā kārtā pieņemtu likumu.

Apstrīdētās tiesību normas legītīmais mērķis *expresis verbis* jau ir ietverts Operatīvās darbības likuma 7. panta piektajā daļā. Proti, bez tiesneša akcepta operatīvās darbības (tostarp telefonsarunu noklausīšanās) var tikt veiktas, kad jārikojas nekavējoties, lai novērstu terorismu, slepkavību, bandītismu, masu nekārtības, citu smagu vai sevišķi smagu noziegumu, kā arī tad, kad reāli ir apdraudēta personas dzīvība, veselība vai īpašums. Arī Eiropas Cilvēktiesību tiesa

ir atbalstījusi viedokli, ka organizētās noziedzības paaugstināšanās un noziedznieku mobilitāte telefona sarunu noklausīšanos ir padarījusi par neatņemamu līdzekli smagu noziegumu izmeklēšanā un novēršanā (sk. *Malone v. the United Kingdom*, §81). Tāpat Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir atzīmējusi, ka šāda rīcība var tikt atzīta par nepieciešamu demokrātiskā sabiedrībā, ja tiek nodrošinātas adekvātas garantijas pret šo tiesību ļaunprātīgu izmantošanu. Operatīvās darbības likuma 7. panta piektā daļa paredz izsmelošu to gadījumu uzskaitījumu, kādos ir iespējams veikt operatīvās darbības bez tiesneša akcepta, kas nevar tikt tulkots paplašināti, kā arī paredz mehānismus pret šo tiesību ļaunprātīgu izmantošanu, nosakot, ka par šādām darbībām 24 stundu laikā jāpaziņo prokuroram un 72 stundu laikā jāsaņem tiesneša akcepts, pretējā gadījumā operatīvās darbības pasākumu veikšana ir jāpārtrauc. Savukārt Operatīvās darbības likuma 5. pants paredz personas tiesības iesniegt sūdzību prokuroram vai vērsties ar prasību tiesā. Ņemot vērā to, ka prokuratūru Latvijā var uzskatīt par efektīvu un pieejamu tiesiskās aizsardzības līdzekli, jo prokurora statuss un loma likumības uzraudzībā nodrošina sūdzību neatkarīgu un objektīvu izskatīšanu atbilstoši Konvencijas 13. pantam (sk., piemēram, Satversmes tiesas 2004. gada 11. oktobra spriedumu lietā Nr. 2004-06-01), kā arī to, ka gadījumā, ja operatīvās darbības subjekts veicis operatīvās darbības pasākumus, pārkāpjot Operatīvās darbības likumā noteiktos pamatprincipus, likumos ir noteiktas reaģēšanas iespējas, tostarp prokuratūras kontrole, tiesas kontrole, attaisnojošs spriedums, zaudējumu atlīdzināšana un vainīgo amatpersonu saukšana pie atbildības, Tieslietu ministrijas ieskatā apstrīdētas tiesību normas leģitīmais mērķis ir uzskatāms par atbilstošu Satversmes 116. pantam.

Satversmes tiesa ir secinājusi, ka samērīguma princips vispārīgā veidā noteic, ka starp valsts varas darbību, kas ierobežo personas tiesības un tiesiskās intereses, un mērķi, ko valsts vara ar šo darbību tiecas sasniegt, ir jābūt saprātīgām attiecībām (sk., piemēram, Satversmes tiesas 2009. gada 18. decembra spriedumu lietā Nr. 2009-10-01). Lai secinātu, vai samērīguma princips ir ievērots, jānoskaidro, vai likumdevēja izraudzītie līdzekļi ir piemēroti leģitīmā mērķa sasniegšanai, vai nav saudzējošāku līdzekļu šā mērķa sasniegšanai un vai likumdevēja rīcība ir atbilstoša.

Operatīvās darbības likuma 7. panta piektā daļa paredz izņēmumu no vispārējā principa, atbilstoši kuram operatīvo darbību veikšanai ir nepieciešams saņemt Augstākās tiesas priekšsēdētāja vai viņa īpaši pilnvarota Augstākās tiesas tiesneša akceptu. Operatīvās darbības veikšana bez tiesneša akcepta ir pieļaujama tikai atsevišķos, likumā izsmeloši noteiktos gadījumos, kad jebkura kavēšanās varētu apdraudēt sekmīgu noziedzīga nodarījuma atklāšanu un novēršanu, proti, gadījumos, kad jārikojas nekavējoties, lai novērstu terorismu, slepkavību, bandītismu, masu nekārtības, citu smagu vai sevišķi smagu noziegumu, kā arī tad, kad reāli ir apdraudēta personas dzīvība, veselība vai īpašums. Tādējādi Tieslietu ministrijas ieskatā apstrīdētā norma ir piemērota leģitīmā mērķa sasniegšanai, ļaujot atklāt un novērst noziedzīgas darbības arī tajos gadījumos, kad Augstākās

tiesas tiesnesis var nebūt pieejams, bet jebkura kavēšanās var būt izšķiroša sekmīga rezultāta sasniegšanai.

Tieslietu ministrija pievienojas Saeimas atbildes rakstā paustajai nostājai, ka apstrīdētajai normai nav saudzējošāku līdzekļu, jo vienīgais, ko šī tiesību norma paredz, ir iespēja nekavējoties reaģēt uz attiecīgu apdraudējumu, un šāda reaģēšanas iespēja ir nepieciešama, lai sargātu sabiedrības drošību.

Ievērojot minēto, Tieslietu ministrija uzskata, ka Operatīvās darbības likuma 7. panta piektā daļa ir atbilstoša Satversmes 96. pantam un Konvencijas 8. un 13. pantam.

Satversmes 92. pants noteic, ka ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. Ikviens uzskatāms par nevainīgu, iekams viņa vaina nav atzīta saskaņā ar likumu. Nepamatota tiesību aizskārums gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu. Ikvienam ir tiesības uz advokāta palīdzību.

Saskaņā ar Operatīvās darbības likuma 35. panta pirmās daļas pirmo teikumu uzraudzību pār operatīvās darbības atbilstību likumiem veic ģenerālprokurors un viņa īpaši pilnvaroti prokurori.

Kā jau tika minēts, Tieslietu ministrijas ieskatā prokuratūru Latvijā var uzskatīt par efektīvu un pieejamu aizsardzības līdzekli, kas ir uzskatāms par atbilstošu Satversmes 92. un Konvencijas 13. pantam. Kā 2004. gada 11. oktobra spriedumā lietā Nr. 2004-06-01 atzinusi Satversmes tiesa, prokuratūras izveidošanas mērķis un pamatuzdevums ir "reaģēt uz likuma pārkāpumu un nodrošināt ar to saistītās lietas izlemšanu likumā noteiktajā kārtībā". Šā uzdevuma izpildei likums ir noteicis atbilstošu prokurora statusu un citas garantijas. Tostarp minams arī tas, ka ģenerālprokuroru pēc Augstākās tiesas priekšsēdētāja priekšlikuma amatā apstiprina Saeima. Latvijas prokuratūra saskaņā ar Prokuratūras likuma 1. panta pirmo daļu ir tiesu varas institūcija, kas patstāvīgi veic uzraudzību pār likumības ievērošanu. Tādējādi prokuratūru Latvijā var uzskatīt par efektīvu un pieejamu aizsardzības līdzekli, jo prokurora statuss un loma likumības uzraudzībā nodrošina sūdzību neatkarīgu un objektīvu izskatīšanu atbilstoši Konvencijas 13. pantam.

Ievērojot minēto, Tieslietu ministrija uzskata, ka Operatīvās darbības likuma 35. panta pirmās daļas pirmais teikums atbilst Satversmes 92. pantam.

Attiecībā uz jautājumu, vai ir pieļaujams Operatīvās darbības likuma 7. panta piekto daļu interpretēt tādējādi, ka tiesneša akcepts nav jāsaņem, ja operatīvās darbības pasākumi ir pabeigti pirms 72 stundu termiņa iestāšanās, Tieslietu ministrija sniedz šādu viedokli. Operatīvās darbības likuma 6. pants noteic operatīvās darbības pasākumu veidus. Savukārt, Operatīvās darbības likuma 7. pants noteic operatīvās darbības pasākumu veikšanas veidus, proti, operatīvās darbības pasākumus var veikt vispārējā un sevišķajā veidā. No Operatīvās darbības likuma 7. panta otrās daļas izriet, ka operatīvās darbības pasākumi veicami vispārējā veidā, ja to veikšanas paņēmieni, forma un apjoms būtiski neaizskar personu konstitucionālās tiesības. Savukārt, no Operatīvās darbības likuma 7. panta

trešās daļas izriet, ka operatīvās darbības pasākumi, kuru gaitā tiek būtiski aizskartas personu konstitucionālās tiesības, veicami sevišķajā veidā. Tādējādi secināms, ka likumdevējs operatīvās darbības pasākumu veidus ir nodalījis pēc tā, kādā apmērā tie aizskar personas konstitucionālās tiesības.

Atkarībā no tā, vai operatīvās darbības pasākumi veicami vispārējā veidā vai sevišķākajā veidā, Operatīvās darbības likumā paredzēts šo pasākumu kontroles mehānisms. Ņemot vērā to, ka operatīvās darbības pasākumi, kas veicami sevišķajā veidā, būtiski aizskar personas konstitucionālās tiesības, likumdevējs to veikšanai paredzējis ievērojami stingrākus nosacījumus, salīdzinot ar operatīvās darbības pasākumiem, kas veicami vispārējā veidā. Kā izriet no Operatīvās darbības likuma 7. panta otrās daļas, operatīvās darbības pasākumus vispārējā veidā amatpersona uzsāk ar tās tiešā vadītāja (priekšnieka) vai viņa vietnieka akceptu, savukārt, šī paša panta ceturtnā daļa noteic, ka operatīvās darbības pasākumus sevišķajā veidā var uzsākt tikai ar Augstākās tiesas priekšsēdētāja vai viņa īpaši pilnvarota Augstākās tiesas tiesneša akceptu. Pie operatīvās darbības pasākumiem, kas veicami sevišķajā veidā pieskaitāmi tādi pasākumi, kā operatīvā korespondences kontrole, operatīvā personas paustās vai uzglabātās informācijas satura iegūšana no tehniskajiem līdzekļiem, operatīvā nepublicu sarunu slepena noklausīšanās un operatīvā iekļūšana.

Ņemot vērā to, ka operatīvās darbības process pēc būtības ir dinamisks process, kā arī to, ka noteiktos gadījumos, kad jārikojas nekavējoties, lai novērstu būtisku valstisku apdraudējumu vai personas dzīvības vai veselības apdraudējumu un citos svarīgos gadījumos likumdevējs paredzējis izņēmuma gadījumus, kad operatīvās darbības pasākumus, kas veicami sevišķajā veidā, var uzsākt, nesāņemot Augstākās tiesas priekšsēdētāja vai viņa īpaši pilnvarota Augstākās tiesas tiesneša akceptu. Šie gadījumi ir noteikti Operatīvās darbības likuma 7. panta piektajā daļā, un tie ir šādi: ja jārikojas nekavējoties, lai novērstu terorismu, slepkavību, bandītismu, masu nekārtības, citu smagu vai sevišķi smagu noziegumu, kā arī tad, ja reāli ir apdraudēta personas dzīvība, veselība vai īpašums. Tomēr vienlaikus likumdevējs ir paredzējis izņēmuma gadījumos uzsāktu sevišķajā veidā veicamo operatīvās darbības pasākumu uzsākšanas un veikšanas kontroli, kas nodrošina personu konstitucionālo tiesību ievērošanas garantēšanu vai nepamatota vai nelikumīga aizskārumsa gadījumā tiesību pārkāpumu savlaicīgu apturēšanu. Saskaņā ar Operatīvās darbības likuma 7. panta piekto daļu par sevišķajā veidā veicamajiem operatīvās darbības pasākumiem, kas uzsākti izņēmuma gadījumos bez Augstākās tiesas priekšsēdētāja vai viņa īpaši pilnvarota Augstākās tiesas tiesneša akcepta, 24 stundu laikā jāpaziņo prokuroram un 72 stundu laikā jāsaņem tiesneša akcepts. Ja šāds akcepts netiek saņemts, tad operatīvās darbības pasākumu veikšana ir jāpārtrauc. Operatīvās darbības likuma 7. panta piektā daļa viennozīmīgi un skaidri noteic, ka par jebkuru gadījumu, kad sevišķajā veidā veicamie operatīvās darbības pasākumi uzsākti bez Augstākās tiesas priekšsēdētāja vai viņa īpaši pilnvarota Augstākās tiesas tiesneša akcepta, par to 24 stundu laikā jāpaziņo prokuroram un 72 stundu laikā jāsaņem tiesneša akcepts. Šāds pienākums

izriet arī gadījumā, ja sevišķā veidā veicamais operatīvās darbības pasākums, kas uzsākts bez likumā noteiktā tiesneša akcepta saņemšanas, ir pabeigts pirms 72 stundu termiņa iestāšanās, kurā laikā ir jāsaņem tiesneša akcepts.

Tieslietu ministrija uzskata, ka Operatīvās darbības likuma 7. panta piektās daļas iztulkošana tādējādi, ka tiesneša akcepta saņemšana nav nepieciešama gadījumā, ja sevišķajā veidā veicamie operatīvās darbības pasākumi, kas uzsākti bez tiesneša akcepta, pabeigti vēl pirms iestāties 72 stundu termiņš pēc to uzsākšanas, novestu pie nekontrolētas sevišķajā veidā veicamo operatīvās darbības pasākumu veikšanas. Tas, savukārt, atsevišķos gadījumos varētu novest pie nepamatota un nelikumīga personas konstitucionālo tiesību aizskāruma. Tieslietu ministrija uzskata, ka Operatīvās darbības likuma 7. panta piektajā daļā paredzētos izņēmuma gadījumus, kad sevišķajā veidā veicamos operatīvās darbības pasākumus var uzsākt bez tiesneša akcepta, un kontrole pār to veikšanu ir jāaplūko kopsakarā ar Operatīvās darbības likumā ietvertu pamatprincipa, ka sevišķajā veidā veicamie operatīvās darbības pasākumi uzsākami tikai pēc Augstākās tiesas priekšsēdētāja vai viņa īpaši pilnvarota Augstākās tiesas tiesneša akcepta saņemšanas. Šādu pamatprincipu likumdevējs paredzējis, lai nodrošinātu būtisku personu konstitucionālo tiesību aizsardzību un garantēšanu. Līdz ar to pēc būtības visiem sevišķajā veidā veicamajiem operatīvās darbības pasākumiem, kuru uzsākšanai nepieciešams saņemt tiesneša akceptu, tai skaitā tiem, kas uzsākti likumā paredzētajos izņēmuma gadījumos bez tiesneša akcepta un pabeigti 72 stundu laikā pēc to uzsākšanas, būtu jāpakļaujas tiesas kontrolei. Tieslietu ministrija uzskata, ka laika faktors nedrīkst kalpot par kritēriju, kad ir vai nav nepieciešams saņemt tiesneša akceptu, jo svarīgi ir nevis, cik ilgi tika veikts konkrētais sevišķajā veidā veicamais operatīvās darbības pasākums, bet gan kādā apmērā tas aizskar personas konstitucionālās tiesības. Pat ja izņēmuma gadījumā uzsāktais sevišķajā veidā veicamais operatīvās darbības pasākums ir pabeigts 72 stundu laikā pēc tā uzsākšanas, operatīvās darbības subjektam ir pienākums par to, pirmkārt, paziņot 24 stundu laikā prokuroram, otrkārt uzrādīt materiālus tiesnesim, kurš, izvērtējot materiālus, pārbaudīs veiktā operatīvās darbības pasākuma pamatotību un tiesiskumu. Līdzīgs princips ietverts arī Kriminālprocesa likuma 11. nodaļā par speciālajām izmeklēšanas darbībām, kas pēc būtības ir pielīdzināmas Operatīvās darbības likumā paredzētajiem sevišķajā veidā veicamajiem operatīvās darbības pasākumiem.

Kriminālprocesa likuma 212. panta ceturtā daļa noteic, ka neatliekamos gadījumos procesa virzītājs var uzsākt speciālās izmeklēšanas darbības, saņemot prokurora piekrišanu un ne vēlāk kā nākamajā darba dienā – izmeklēšanas tiesneša lēmumu. Savukārt, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 214. panta otro daļu, ja speciālā izmeklēšanas darbība uzsākta bez izmeklēšanas tiesneša lēmuma, tad izmeklēšanas tiesnesis lemj par šīs izmeklēšanas darbības uzsākšanas pamatotību, kā arī par tās turpināšanas nepieciešamību, ja tā nav pabeigta. Savukārt, ja izmeklēšanas darbība nebija pamatota vai tika veikta prettiesiski, tiesnesis lemj par iegūto pierādījumu pieļaujamību un par rīcību ar izņemtajiem priekšmetiem. Līdz

ar to secināms, ka visos gadījumos, kad kriminālprocesā speciālā izmeklēšanas darbība uzsākta bez izmeklēšanas tiesneša lēmuma, arī tad, ja speciālā izmeklēšanas darbība pabeigta līdz izmeklēšanas tiesneša lēmuma saņemšanai, izmeklēšanas tiesnesis lemj par šīs izmeklēšanas darbības uzsākšanas pamatotību. Savukārt, ja speciālā izmeklēšanas darbība tiek turpināta arī jautājuma pie izmeklēšanas tiesneša izskatīšanas brīdī, tad papildus tiesnesim ir jāizlemj par speciālās izmeklēšanas darbības turpināšanas nepieciešamību.

Ievērojot minēto, Tieslietu ministrija uzskata, ka nav pieļaujams Operatīvās darbības likuma 7. panta piekto daļu interpretēt tādējādi, ka tiesneša akcepts nav jāsaņem, ja operatīvās darbības pasākumi ir pabeigti pirms 72 stundu termiņa iestāšanās.

Papildus informējam, ka attiecībā uz Operatīvās darbības likumā paredzēto tiesisko regulējumu un tā nepilnībām Valsts kancelejas politikas plānošanas dokumentu datubāzē (pieejama interneta vietnē: <http://polsis.mk.gov.lv/>) ir atrodams Iekšlietu ministrijas izstrādātais un 2009. gada 15. maijā akceptētais Informatīvais ziņojums par Operatīvās darbības likumā paredzēto tiesisko regulējumu, tā nepilnībām un nepieciešamību izstrādāt jaunu operatīvo darbību regulējošu normatīvo aktu. Šajā informatīvajā ziņojumā, kompleksi analizējot Operatīvās darbības likumā paredzēto tiesisko regulējumu, Iekšlietu ministrija ir izdarījusi secinājumus, ka Operatīvās darbības likums atbilst starptautiskajām cilvēktiesību normām.